

СТЕФАН БОНЕВ

МАРГАРИТА

Част 19 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Валеше. Като че ли облаците се движеха заедно с влака, с него спираха по гарите и пак продължаваха, за да се излеят накрая в морето. Вадички дъжд пълзяха по стъклото, отдръпваха се при внезапните повеи на вятъра и отново тръгваха надолу. Наближаваше полунощ и вагонът се беше опразнил. Андрей откъсна поглед от прозореца и въздъхна уморено. Закъде се беше разбързал. Конференцията щеше да започне чак следобяд. Можеше да хване и сутрешния влак. Той затвори очи и се опита да задреме.

Влакът спря на малка гара. Андрей се наведе към прозореца, но като не можа да разчете името ѝ през мокрото стъкло, се намести по — удобно. Вратата се отвори колебливо и в купето влезе момиче с мокри кестеняви коси. То поздрави с кимване и мръдване на устни и се настани срещу него. Влажната блузка очертаваше малки твърди гърди с остри зърна. През тънката пола изяшно прозираше бедрото на праметнатия крак. Андрей наблюдаваше скришом и със задоволство фигурата ѝ. Интелигентно момиче, няма багаж. Нищо чудно да се срещнат на конференцията. Или пък е студентка, ако се съди по възрастта ѝ. Трябваше да завърже разговор. В купето нямаше други хора. Погледна скръстените ѝ пръсти — беше без халка.

Някакво непреодолимо желание обхвана Андрей, напрягаше го целия. Искаше да я прегръща, да я стиска в обятията си, да я целува. Учуди се на себе си. Вече беше улегнал човек. Зад гърба си имаше петнадесет години безукорен брак и две големи деца. Не можеше да си позволи такова нещо.

Момичето погледа известно време през прозореца, после свали крака си и праметна другия, като за момент блеснаха две влажни бедра. Андрей стисна зъби. Какво беше това желание? Откъде? Никога не беше изневерявал на жена си, държеше на семейството и доброто си име. А това е нещо рядко срещано сред неговите колеги. Защо се съгласи да ходи на тази конференция? Защо не взе сутрешния влак? По дяволите!

Тя извади от чантичката си пакет цигари. Андрей напипа запалката в джоба си. Сега е моментът. Ще я заговори! Момичето повъртя цигарите из ръцете си и отново ги прибра в чантичката. Не ѝ се пуши, явно не знае какво да прави... Не! Той не може да си го позволи. А и тя не му обръща внимание. Най — много да се изложи. Андрей стана и тръшкайки вратата, излезе в коридора.

Вече се разсъмваше. Момичето спеше срещу него с отметната назад глава. Малките ѝ, капризно извити устни се бяха разтворили трогателно. Той не можеше да откъсне поглед от тялото ѝ. Поне да я беше заговорил. След малко влакът ще пристигне и двамата ще тръгнат в различни посоки. А той ще се мъчи, ще съжалява, че не е направил нищо. Такова момиче! А как щяха да изкарат само... Не знаеше какво го кара да бъде сигурен, че ако опита, ще излезе нещо, но вярваше. Представяше си вече нощите, когато ще бъдат заедно. Виждаше ръката си по меката ѝ кожа.

Тя се размърда сънено и погледна премигвайки през прозореца. После се прозя дискретно, окашля се в шепа и усмихнато каза:

— Как мислите, днес дали ще вали?

* * *

Изтичат последните часове от престоя ми в този град. Като си помисля само, че не ми се тръгваше за тук. Маргарита също долавя края, но при нея всичко е по — различно. До последния миг се държи така, като че ли раздяла няма да има. Останалите чувства надделяват в мен. Ето, аз съм тук — добър, честен, прям и нервен понякога. Харесва очите ми. Впрочем всичките ми жени са ги харесвали. Но нейното е друго, имало нещо магическо между тях.

Тези неща запълват всичко в Маргарита. Краят и раздялата са затрупани от купища чувства, представи и образи, които тя си е изградила за мен. Няма бъдеще, няма минало. Всичко е едно безконечно настояще — един Фаустовски миг на удоволствие и забрава. Започвам да се срахувам, че дори и след раздялата, а тя е неизбежна, Маргарита ще си остане в този миг. А всъщност имаме още два часа...

Пропусна цяла седмица лекции. Направо забравих пътя към института си. Тя, прилежната, образецът, отличникът на потока, надеждата на преподавателите. Съществувах само аз. „Ще ми пишеш ли? Оставила съм ти и телефон!“ Ще пиша разбира се. И ще идвам, когато мога. Ще си издействам командировки. Ама, обичам те, как можа да си измислиш това. Синевата на очите ѝ се взира в магическата точка и открива там нещо, което не съм знаел, не съм и подозирал, че

притежавам. Не знам какво е, но може наистина да го има там, вътре в застаряващото ми тяло.

После, във влака, ще затворям очи и отново ще догарят онези въгленчета с дъх на невинна плът. А жената, децата... Колко грубо и делнично звучи това, колко ежедневно... Не искаш да разваляш семейството ми? Ще трябва да ги лъжа тогава. Не ми е присъщо, съгласен съм. Но ще трябва. Какво? Казах ти, не си мисли такива работи! Няма да те забравя. Не мога да те забравя.

Стиховете! Да, тук са, в чантата. Харесват ми, не ти ликазах? Добре пишеш. Има нещо в теб. Но ще трябва още да по — работиш. Щом не искаш, няма да ги публикувам. Разбира се, знам че са само за мен. Особено ми допадна онова зелено море, което изтича от очите ми, за да се удавиш в него. Но защо да се давиш. Ти трябва да се къпеш в него. Да плуваш към мен където и да съм.

Още един час. Приисква ми се той да мине бързо, бързо... Страх ме е в последния момент да не се случи нещо. Да не се развали магията на очите ми. Затворям ги и стискам силно.

Когато отново поглеждам, светът е станал стерилен и прозрачен. Само Маргарита е реална и учудено се вглежда в мен. Този проклет час! Не знам какво да ѝ говоря. През тази седмица ѝ казах толкова много неща, казах ѝ всичко.

Влакът е композиран. Сянката на вагона закрива лицата ни. Всичко наоколо потъмнява. Вдигам очи. По небето са се струпали огромни, намръщени облаци. Към очите ми, като към гръмоотвод се отправя ярка зелена мълния.

Болка! Ад! Бог наказва грешните. Чий бог! В кого вярва онзи, който е пожелал чужда жена? Защо чужда? Тя е моя! Моя!

Строполвам се. Не усещам удара с асфалта. Безчувствен съм. Някакви горещи струи обливат лицето ми. Червенината под клепачите започва да пари. Отварям очи и някакъв слънчев лъч се втурва в тях, като в избистрени кладенци. Извърщам глава и сред писъка на ушите си долавям тревожните думи на Маргарита. Постепенно писъкът отслабва, чувствам как се завръщат силите ми и ставам, олюлявайки се.

Нищо ми няма, Маргарита! Нищо! Не знам защо така... Сигурно е от въннение. Сядаме на близката пейка. Усещам кожата си мръсна и леокава. Гади ми се, но не в стомаха, а вътре в мозъка.

Това какво е? Дъжд? А защо боли когато удрят капките? Наистина боли, Маргарита! Не вярваш ли? Теб не те ли боли? Целуни ме... Така! Сега вече не боли. Пречиствам се. Дъждът все пак изчиства мръсотията. Вече си мислех, че нищо не може да ме измие.

Това са последните капки. Вече съм чист, обновен. Или поне така си мисля. Точката! Напипвам трескаво мястото между веждите. Под пръстите пари. Там е! Съществува магията. Добър е господ!

Маргарита продължава да се взира тревожно в лицето ми. Добре съм, добре съм вече. Усмивам се измъчено. Тя ме целува между очите. Точката запламтява още по — силно и от нея към всички точки на тялото ми тръгват топли и свежи сокове. Отново съм силен, чист и силен, и тя ме обича. Щастливи сме. Няма да има раздяла, няма да има край. Никакво минало, никакво бъдеще. Има само настояще. Маргарита се усмива и стиска ръката ми. Заедно сме. Мокрите коси я правят по — хубава. Още във влака го забелязах.

Семейството, жената, децата... — дави се в мен тънък и прегракнал гласец. После съвсем млъква. Дъждът отдавна е престанал, но още чувствам по кожата си приятно изтръпване. Сега сме заедно, Маргарита! Хващам я за ръката и ставаме от пейката.

Гарата се отдалечаваше зад гърбовете ни. Пропищява локомотивна сирена и грохотът на моя влак се втурва през глава към къщи. Мястото ми в него е празно. Или вече го е заел някой правостоящ. Билетът студение като парче метал в ръката ми. Късам го и го хвърлям на улицата. Смеем се. Има само безкрайно настояще, нищо друго. Но докога...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.